अथ त्रयोविंशी। "तुभ्यं भरन्ति क्षितयो यविष्ठ। बलिमग्ने अन्तित ओत दूरात्। आ भन्दिष्ठस्य सुमतिं चिकिद्धि। बृहते अग्ने महि शर्म्म भद्रम्" इति। हे यविष्ठ युवतामाग्ने क्षितयः भूमिष्ठाः सर्व्वे मनुष्याः अन्तितः समीपदेशात् उत दूरदेशाच्च बलिं पूजाम् आभरन्ति आनीय प्रयच्छन्ति। भन्दिष्ठस्य अतिशयेन स्तोतुर्मम सुमतिं शोभनमतिम् आचिकिद्धि सर्व्वतोऽनुगृहाण। हे अग्ने ते तव शर्म्म शरणं बृहत् महि अधिककर्म्मभिः पूज्यं भद्रं कल्याणम्॥

अथ चतुर्व्विंशी। "यो देह्यो अनमयद्बधस्नैः। यो अर्य्यपत्नीरुषसश्चकार। स निरुध्यानह्रषो यक्ष्वो अग्निः। विशश्चक्रे बलिहृतः सहोभिः" [९] इति। योऽग्निर्देह्यः देहिनीः प्रजाः बधस्नैः बधैर्बन्धनैश्च, स्नावेष्टने इति धातोरुत्पन्नत्वात् बन्धनमुच्यते, अनमयत् स्ववशीकृतवान्। यश्चाग्निः उषसो देवीरर्य्यपत्नीः सूर्य्यभार्य्याश्चकार। सोऽग्निः यक्ष्वः महान् नहृषः बन्धको भूत्वा विशः प्रजा निरुध्य बलिहृतश्चक्रे बलिहरणं नाम देवेभ्यो हविर्दानं सहोभिः स्वकीयैर्बलैः तथा चक्रे। एतच्चोभयं दिवश्येनीष्टिषु अग्नये बलिमते चरुमित्यत्र याज्यानुवाक्ये। तथा च तत्र प्रतीकद्वयमाम्नातम्, तुभ्यं भरन्ति यो देह्य इति॥

अथ पञ्चविंशी। "प्र सद्यो अग्ने अत्येष्यन्यान्। आविर्य्यस्मै चारुतरो बभूथ। ईडेऽन्यो वपुष्यो विभावा। प्रियो विशामतिथिर्मानुषीणाम्" इति। हे अग्ने यस्मै यजमानाय त्वं चारुप्रियतरः आविर्बभूव प्रत्यक्षदृष्टोऽभूः तस्य यजमानस्यार्थे